

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

**Strasburg, 10 września 2025 r.
(OR. en)**

**2024/0148(COD)
LEX 2454**

**PE-CONS 15/1/25
REV 1**

**POLCOM 81
FDI 11
ENER 111
ATO 27
CODEC 548**

**DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
DOTYCZĄCA ZATWIERDZENIA PRZEZ UNIĘ
POROZUMIENIA W SPRAWIE WYKŁADNI
I STOSOWANIA TRAKTATU KARTY ENERGETYCZNEJ**

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2025/...

z dnia 10 września 2025 r.

**dotycząca zatwierdzenia przez Unię Porozumienia
w sprawie wykładni i stosowania Traktatu Karty Energetycznej**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą²,

¹ Opinia z dnia 4 grudnia 2024 r. (Dz.U. C, C/2025/776, 11.2.2025,
ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/776/oj>).

² Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2025 r. (dotychczas
nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 lipca 2025 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W wyroku z dnia 2 września 2021 r. w sprawie C-741/19³ *Republika Mołdawii przeciwko Komstroy* (zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Komstroy”) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) orzekł, że art. 26 ust. 2 lit. c) Traktatu Karty Energetycznej, zatwierdzonego w imieniu Wspólnot Europejskich decyzją Rady i Komisji 98/181/WE, EWWiS, Euratom⁴, należy interpretować w ten sposób, iż nie stosuje się go do sporów między państwem członkowskim a inwestorem z innego państwa członkowskiego w przedmiocie inwestycji dokonanej przez tego inwestora w tym pierwszym państwie członkowskim, tj. w sporach wewnątrzunijnych.
- (2) Pomimo wyroku w sprawie Komstroy trybunały arbitrażowe nadal uznają się za właściwe i wydają orzeczenia w wewnątrzunijnych postępowaniach arbitrażowych, które mają być prowadzone na podstawie art. 26 ust. 2 lit. c) Traktatu Karty Energetycznej. Według TSUE każde takie orzeczenie jest niezgodne z prawem Unii, w szczególności z art. 267 i 344 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W związku z tym orzeczenia takie nie mogą wywoływać skutków prawnych, a wypłata przyznanego na ich mocy odszkodowania nie może zostać wykonana.

³ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 2 września 2021 r., *Republika Mołdawii przeciwko Komstroy*, C 741/19, ECLI:EU:C:2021:655, pkt 66.

⁴ Decyzja Rady i Komisji 98/181/WE, EWWiS, Euratom z dnia 23 września 1997 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnoty Europejskie Traktatu w sprawie Karty Energetycznej i Protokołu do Karty Energetycznej, w sprawie efektywności energetycznej i związanych z nią aspektów środowiskowych (Dz.U. L 69 z 9.3.1998, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/1998/181/oj>).

- (3) Wydawanie w wewnątrzunijnych postępowaniach arbitrażowych orzeczeń naruszających prawo Unii utrudnia skuteczne wdrażanie prawa Unii. Istnieje ryzyko wystąpienia kolizji między Traktatami a Traktatem Karty Energetycznej w brzmieniu nadanym interpretacją niektórych trybunałów arbitrażowych; kolizja taka, w przypadku potwierdzenia przez sądy państwa trzeciego, mogłaby się przekształcić w sytuację realnej kolizji prawa, w której orzeczenia takie funkcjonowałyby w porządkach prawnych państw trzecich.
- (4) Zgodnie z orzecznictwem TSUE samo ryzyko wystąpienia kolizji prawa jest wystarczające, aby uczynić umowę międzynarodową niezgodną z prawem Unii. Należy zatem wyeliminować ryzyko wystąpienia takiej kolizji między Traktatami a Traktatem Karty Energetycznej. W wyeliminowaniu takiego ryzyka mogłoby pomóc przyjęcie instrumentu prawa międzynarodowego w postaci porozumienia ustalającego wspólne rozumienie jego Stron dotyczące niestosowania art. 26 Traktatu Karty Energetycznej jako podstawy dla wewnątrzunijnych postępowania arbitrażowych.
- (5) Komisja, w imieniu Unii, oraz państwa członkowskie zakończyły negocjacje w sprawie warunków porozumienia w sprawie wykładni i stosowania Traktatu Karty Energetycznej. Wspólne rozumienie zawarte w tym porozumieniu zostało powtórzone w „Deklaracji w sprawie skutków prawnych wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Komstroy i wspólnego rozumienia braku zastosowania art. 26 Traktatu Karty Energetycznej jako podstawy dla wewnątrzunijnych postępowania arbitrażowych” z dnia 26 czerwca 2024 r.⁵

⁵ Dz.U. L, 2024/2121, 6.8.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/declar/2024/2121/oj>.

- (6) Należy zatem zatwierdzić Porozumienie w sprawie wykładni i stosowania Traktatu Karty Energetycznej, aby umożliwić jego podpisanie przez Unię oraz wyrazić zgodę Unii na związanie się tym Porozumieniem,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się Porozumienie w sprawie wykładni i stosowania Traktatu Karty Energetycznej towarzyszące niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Strasburgu

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodnicząca

W imieniu Rady
Przewodniczący / Przewodnicząca

POROZUMIENIE
W SPRAWIE WYKŁADNI I STOSOWANIA
TRAKTATU KARTY ENERGETYCZNEJ

KRÓLESTWO BELGII,
REPUBLIKA BUŁGARII,
REPUBLIKA CZESKA,
KRÓLESTWO DANII,
REPUBLIKA FEDERALNA NIEMIEC,
REPUBLIKA ESTOŃSKA,
IRLANDIA,
REPUBLIKA GRECKA,
KRÓLESTWO HISZPANII,
REPUBLIKA FRANCUSKA,
REPUBLIKA CHORWACJI,
REPUBLIKA WŁOSKA,
REPUBLIKA CYPRYJSKA,
REPUBLIKA ŁOTEWSKA,

REPUBLIKA LITEWSKA,
WIELKIE KSIĘSTWO LUKSEMBURGA,
REPUBLIKA MALTY,
KRÓLESTWO NIDERLANDÓW,
REPUBLIKA AUSTRII,
RZECZPOSPOLITA POLSKA,
REPUBLIKA PORTUGALSKA,
RUMUNIA,
REPUBLIKA SŁOWENII,
REPUBLIKA SŁOWACKA,
REPUBLIKA FINLANDII,
KRÓLESTWO SZWECJI oraz
UNIA EUROPEJSKA,
zwane dalej łącznie „Stronami”,

MAJĄC NA UWADZE Traktat Karty Energetycznej, podpisany w Lizbonie dnia 17 grudnia 1994 r.¹ i zatwierdzony w imieniu Wspólnot Europejskich decyzją Rady i Komisji 98/181/WE, EWWiS, Euratom z dnia 23 września 1997 r.², w brzmieniu uwzględniającym zmiany,

MAJĄC NA UWADZE normy międzynarodowego prawa zwyczajowego skodyfikowane w Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, sporządzonej w Wiedniu dnia 23 maja 1969 r.,

BIORĄC POD UWAGĘ, że członkowie Regionalnej Organizacji Integracji Gospodarczej w rozumieniu art. 1 pkt 3 Traktatu Karty Energetycznej wyrażają niniejszym wspólne rozumienie w sprawie wykładni i stosowania traktatu w relacjach *inter se*,

PRZYPOMINAJĄC, że wystąpienie z Traktatu Karty Energetycznej nie wpływa na skład Regionalnej Organizacji Integracji Gospodarczej, o której mowa w tym Traktacie, ani nie wyklucza istnienia interesu w wyrażeniu wspólnego rozumienia w sprawie wykładni i stosowania tego Traktatu tak długo, jak może on wywierać skutki prawne w odniesieniu do Strony, która z niego wystąpiła, a w szczególności w odniesieniu do art. 47 ust. 3 Traktatu Karty Energetycznej,

MAJĄC NA UWADZE Traktat o Unii Europejskiej (TUE), Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz zasady ogólne prawa Unii Europejskiej,

¹ Akt końcowy Konferencji w sprawie Europejskiej Karty Energetycznej (Dz.U. L 380 z 31.12.1994, s. 24, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_international/1994/998/oj).

² Decyzja Rady i Komisji 98/181/WE, EWWiS, Euratom z dnia 23 września 1997 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnoty Europejskie Traktatu w sprawie Karty Energetycznej i Protokołu do Karty Energetycznej, w sprawie efektywności energetycznej i związanych z nią aspektów środowiskowych (Dz.U. L 69 z 9.3.1998, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/1998/181/oj>).

BIORĄC POD UWAGĘ, że znajdujące się w niniejszym Porozumieniu odniesienia do Unii Europejskiej należy rozumieć jako odniesienia również do jej poprzedniczki, Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, a następnie Wspólnoty Europejskiej, do czasu zastąpienia Wspólnoty Europejskiej przez Unię Europejską,

PRZYPOMINAJĄC, że zgodnie z orzecznictwem Stałego Trybunału Sprawiedliwości Międzynarodowej¹ oraz Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości² prawo do dokonywania wiążącej wykładni normy prawnej umowy międzynarodowej należy do stron tej umowy,

PRZYPOMINAJĄC, że państwa członkowskie Unii Europejskiej (zwane dalej „państwami członkowskimi”) przyznały Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) prawo do dokonywania wiążącej wykładni prawa Unii, jak wyjaśnił TSUE w wyroku z dnia 30 maja 2006 r. w sprawie C-459/03 *Komisja przeciwko Irlandii* (Mox Plant)³, w którym orzekł on, że wyłączna kompetencja do wykładni i stosowania prawa Unii obejmuje wykładnię i stosowanie umów międzynarodowych, których stronami są Unia Europejska i jej państwa członkowskie, w przypadku sporu między dwoma państwami członkowskimi lub między Unią Europejską a państwem członkowskim,

PRZYPOMINAJĄC, że zgodnie z art. 344 TFUE państwa członkowskie zobowiązują się nie poddawać sporów dotyczących wykładni lub stosowania Traktatów procedurze rozstrzygania innej niż w nich przewidziana,

¹ Stały Trybunał Sprawiedliwości Międzynarodowej, kwestia Jaworzyny (granica polsko-czechosłowacka), opinia doradcza, [1923], seria B STSM nr 8, s. 37.

² Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości, zastrzeżenia do Konwencji w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa, opinia doradcza, [1951] Raporty MTS, 15, s. 20.

³ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 maja 2006 r., *Komisja przeciwko Irlandii*, C-459/03, ECLI EU:C:2006:345, pkt 129–137.

PRZYPOMINAJĄC, że w wyroku z dnia 6 marca 2018 r. w sprawie C-284/16 *Achmea*¹ TSUE orzekł, że art. 267 i 344 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie postanowieniu umowy międzynarodowej zawartej między państwami członkowskimi, wedle którego inwestor z jednego z tych państw członkowskich może, w przypadku sporu dotyczącego inwestycji w drugim państwie członkowskim, wszcząć postępowanie przeciwko temu drugiemu państwu członkowskiemu przed sądem polubownym, którego kompetencję państwo to zobowiązało się uznać,

PRZYPOMINAJĄC niezmiennie powtarzane stanowisko Unii Europejskiej, zgodnie z którym Traktat Karty Energetycznej nie miał mieć zastosowania w stosunkach wewnątrzunijnych oraz że nie było i nie mogło być intencją Unii Europejskiej, Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej oraz ich państw członkowskich, aby Traktat Karty Energetycznej tworzył jakiegokolwiek zobowiązania między nimi, ponieważ był negocjowany jako instrument zewnętrznej polityki energetycznej Unii Europejskiej w celu ustanowienia ram współpracy energetycznej z państwami trzecimi, podczas gdy wewnętrzna polityka energetyczna Unii Europejskiej składa się ze złożonego systemu zasad mających na celu stworzenie rynku wewnętrznego w obszarze energii, który to system reguluje wyłącznie stosunki między państwami członkowskimi w tym obszarze,

PRZYPOMINAJĄC, że w wyroku z dnia 2 września 2021 r. w sprawie C-741/19 *Republika Mołdawii przeciwko Komstroy*², co potwierdzone zostało w opinii z dnia 16 czerwca 2022 r. 1/20³, TSUE orzekł, że art. 26 ust. 2 lit. c) Traktatu Karty Energetycznej należy interpretować w ten sposób, iż nie stosuje się go do sporów między państwem członkowskim a inwestorem z innego państwa członkowskiego w przedmiocie inwestycji dokonanej przez tego inwestora w tym pierwszym państwie członkowskim,

¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 marca 2018 r., *Achmea*, C-284/16, ECLI EU:C:2018:158.

² Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 2 września 2021 r., *Republika Mołdawii przeciwko Komstroy*, C 741/19, ECLI:EU:C:2021:655, pkt 66.

³ Opinia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 16 czerwca 2022 r., 1/20, EU:C:2022:485, pkt 47.

PRZYPOMINAJĄC, że wykładnia Traktatu Karty Energetycznej dokonana w wyroku w sprawie Komstroy, jako wykładnia dokonana przez właściwy sąd i odzwierciedlająca ogólną zasadę prawa międzynarodowego publicznego, ma zastosowanie od momentu zatwierdzenia Traktatu Karty Energetycznej przez Wspólnoty Europejskie i ich państwa członkowskie,

BIORĄC POD UWAGĘ, że art. 267 i 344 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie wykładni art. 26 Traktatu Karty Energetycznej, która umożliwia rozstrzyganie sporów między inwestorem z jednego państwa członkowskiego a innym państwem członkowskim lub Unią Europejską przed trybunałem arbitrażowym (zwane dalej „wewnątrzunijnym postępowaniem arbitrażowym”),

BIORĄC W KAŻDYM RAZIE POD UWAGĘ, że w przypadku gdy sporu między inwestorem z jednego państwa członkowskiego a innym państwem członkowskim lub Unią Europejską nie można rozstrzygnąć polubownie, strona tego sporu może zawsze zdecydować się na poddanie tego sporu do rozstrzygnięcia przez właściwe sądy lub trybunały administracyjne, zgodnie z prawem krajowym, co jest zagwarantowane w ogólnych zasadach prawa i w poszanowaniu praw podstawowych zapisanych między innymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej,

PODZIELAJĄC wspólne rozumienie wyrażone w niniejszym Porozumieniu, że w rezultacie klauzula taka jak art. 26 Traktatu Karty Energetycznej nie mogła w przeszłości i nie może obecnie ani w przyszłości służyć jako podstawa prawna dla postępowań arbitrażowych wszczętych przez inwestora z jednego państwa członkowskiego dotyczących inwestycji w innym państwie członkowskim,

PRZYPOMINAJĄC deklarację nr 17 odnoszącą się do pierwszeństwa, załączoną do Aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, w której to deklaracji przypomniano, że Traktaty i prawo przyjęte przez Unię na podstawie Traktatów mają pierwszeństwo przed prawem państw członkowskich oraz że zasada pierwszeństwa stanowi normę kolizyjną we wzajemnych stosunkach,

PRZYPOMINAJĄC w związku z tym, że w celu rozwiązania wszelkich kolizji norm umowa międzynarodowa zawarta przez państwa członkowskie na podstawie prawa międzynarodowego może mieć zastosowanie w stosunkach wewnętrznych jedynie w zakresie, w jakim jej postanowienia są zgodne z Traktatami UE,

BIORĄC POD UWAGĘ, że w wyniku niestosowania art. 26 Traktatu Karty Energetycznej jako podstawy prawnej dla wewnętrznych postępowań arbitrażowych, art. 47 ust. 3 Traktatu Karty Energetycznej nie może dotyczyć i nie miał dotyczyć takich postępowań,

BIORĄC POD UWAGĘ, że w wyniku niestosowania art. 26 Traktatu Karty Energetycznej jako podstawy prawnej dla wewnętrznych postępowań arbitrażowych Strony, których dotyczy toczące się wewnętrzne postępowanie arbitrażowe, zarówno jako pozwany, jak i jako państwo członkowskie inwestora, powinny współpracować ze sobą w celu zapewnienia, aby dany trybunał arbitrażowy został powiadomiony o istnieniu niniejszego Porozumienia w celu wyciągnięcia odpowiednich wniosków o braku jurysdykcji tego trybunału arbitrażowego,

BIORĄC PONADTO POD UWAGĘ, że nie należy rejestrować żadnych nowych wewnątrzunijnych postępowań arbitrażowych, oraz ZGADZAJĄC SIĘ, że w przypadku gdy mimo wszystko zostanie złożone zawiadomienie o arbitrażu, Strony, których dotyczy to postępowanie, zarówno jako pozwany, jak i jako państwo członkowskie inwestora, powinny ze sobą współpracować w celu zapewnienia, aby dany trybunał arbitrażowy został powiadomiony o istnieniu niniejszego Porozumienia w celu wyciągnięcia odpowiednich wniosków o braku możliwości stosowania art. 26 Traktatu Karty Energetycznej jako podstawy prawnej takiego postępowania,

BIORĄC JEDNAK POD UWAGĘ, że nie należy zaskarżać ugód i orzeczeń wydanych w wewnątrzunijnych postępowaniach arbitrażowych dotyczących inwestycji, których to ugód i orzeczeń nie można już unieważnić ani uchylić i które zostały dobrowolnie wykonane lub ostatecznie wyegzekwowane,

UBOLEWAJĄC, że orzeczenia arbitrażowe były wydawane, są nadal wydawane i mogą nadal być wydawane przez trybunały arbitrażowe w wewnątrzunijnych postępowaniach arbitrażowych wszczętych na podstawie art. 26 Traktatu Karty Energetycznej w sposób sprzeczny z prawem Unii Europejskiej, w tym w sposób przedstawiony w orzecznictwie TSUE,

UBOLEWAJĄC ponadto, że takie orzeczenia arbitrażowe są przedmiotem postępowań egzekucyjnych, w tym w państwach trzecich, że w toczących się wewnątrzunijnych postępowaniach arbitrażowych, które mają być prowadzone na podstawie art. 26 Traktatu Karty Energetycznej, trybunały arbitrażowe nie stwierdzają braku swojej właściwości i jurysdykcji, oraz że instytucje arbitrażowe nadal rejestrują nowe postępowania arbitrażowe i nie odrzucają ich jako oczywiście niedopuszczalnych z uwagi na brak zgody na wszczęcie postępowania arbitrażowego,

BIORĄC ZATEM POD UWAGĘ, że konieczne jest wyraźne i jednoznaczne powtórzenie spójnego stanowiska Stron w drodze porozumienia potwierdzającego wspólne rozumienie w sprawie wykładni i stosowania Traktatu Karty Energetycznej, zgodnie z wykładnią TSUE, w zakresie, w jakim dotyczy on wewnątrzunijnych postępowań arbitrażowych,

BIORĄC POD UWAGĘ, że zgodnie z wyrokiem Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 5 lutego 1970 r. w sprawie *Barcelona Traction, Light and Power Company, Limited*¹ oraz jak wyjaśnił TSUE w wyroku w sprawie *Komstroy*, niektóre postanowienia Traktatu Karty Energetycznej mają regulować stosunki dwustronne,

BIORĄC ZATEM POD UWAGĘ, że niniejsze Porozumienie dotyczy wyłącznie stosunków dwustronnych między Stronami, a co za tym idzie – między inwestorami z tych państw członkowskich jako Umawiających się Stron Traktatu Karty Energetycznej, oraz że w związku z tym niniejsze Porozumienie wpływa wyłącznie na te Umawiające się Strony Traktatu Karty Energetycznej, które podlegają prawu Unii Europejskiej jako Regionalnej Organizacji Integracji Gospodarczej w rozumieniu art. 1 pkt 3 Traktatu Karty Energetycznej, i nie wpływa na korzystanie przez pozostałe Umawiające się Strony Traktatu Karty Energetycznej z ich praw wynikających z tego Traktatu ani na wykonywanie ich zobowiązań,

PRZYPOMINAJĄC, że Strony poinformowały Umawiające się Strony Traktatu Karty Energetycznej o zamiarze zawarcia niniejszego Porozumienia,

¹ Wyrok Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 5 lutego 1970 r. w sprawie *Barcelona Traction, Light and Power Company, Limited* (Raporty MTS 1970, s. 3, pkt 33 i 35).

BIORĄC POD UWAGĘ, że zawierając niniejsze Porozumienie i zgodnie z ich obowiązkami prawnymi wynikającymi z prawa Unii Europejskiej, ale bez uszczerbku dla ich prawa do dochodzenia roszczeń, jakie uznają za stosowne w odniesieniu do kosztów poniesionych przez nie jako pozwanych w związku z wewnątrzunijnymi postępowaniami arbitrażowymi, Strony zapewniają pełne i skuteczne wykonanie wyroku w sprawie Komstroy oraz podkreślają brak możliwości wykonania istniejących orzeczeń arbitrażowych, spoczywający na trybunałach arbitrażowych obowiązek natychmiastowego zakończenia wszelkich toczących się wewnątrzunijnych postępowania arbitrażowych, obowiązek instytucji arbitrażowych nierejestrowania przyszłych wewnątrzunijnych postępowania arbitrażowych, zgodnie z ich odpowiednimi uprawnieniami wynikającymi z art. 36 ust. 3 Konwencji o rozstrzyganiu sporów inwestycyjnych między państwami a obywatelami innych państw (zwanej dalej „konwencją ICSID”), zawartej w Waszyngtonie dnia 18 marca 1965 r., i art. 12 przepisów arbitrażowych Sztokholmskiej Izby Handlowej (zwanej dalej „SCC”), oraz spoczywający na trybunałach arbitrażowych obowiązek stwierdzenia, że wewnątrzunijne postępowania arbitrażowe, których dotyczy złożony do nich wniosek o zarejestrowanie, nie mają podstawy prawnej,

ROZUMIEJĄC, że niniejsze Porozumienie dotyczy postępowania arbitrażowych obejmujących Strony w sporach wewnątrzunijnych na podstawie art. 26 Traktatu Karty Energetycznej prowadzonych w ramach dowolnej konwencji arbitrażowej lub regulaminu arbitrażowego, w tym konwencji ICSID i regulaminu arbitrażowego ICSID, regulaminu arbitrażowego Instytutu Arbitrażowego SCC, regulaminu arbitrażowego Komisji Narodów Zjednoczonych do spraw Międzynarodowego Prawa Handlowego i arbitrażu *ad hoc*, oraz

MAJĄC NA UWADZE, że postanowienia niniejszego Porozumienia pozostają bez uszczerbku dla prawa do wniesienia skargi do TSUE przez Komisję Europejską lub państwo członkowskie na podstawie art. 258, 259 i 260 TFUE,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

SEKCJA 1
WSPÓLNE ROZUMIENIE DOTYCZĄCE NIESTOSOWANIA
ART. 26 TRAKTATU KARTY ENERGETYCZNEJ
JAKO PODSTAWY DLA WEWNĄTRZUNIJNYCH POSTĘPOWAŃ ARBITRAŻOWYCH

ARTYKUŁ 1

Definicje

Do celów niniejszego Porozumienia stosuje się następujące definicje:

- 1) „Traktat Karty Energetycznej” oznacza Traktat Karty Energetycznej podpisany w Lizbonie dnia 17 grudnia 1994 r. i zatwierdzony w imieniu Wspólnot Europejskich decyzją 98/181/WE, EWWiS, Euratom dnia 23 września 1997 r., wraz z wszelkimi późniejszymi zmianami;
- 2) „stosunki wewnątrzunijne” oznaczają stosunki między państwami członkowskimi lub między państwem członkowskim a Unią Europejską;
- 3) „wewnątrzunijne postępowanie arbitrażowe” oznacza postępowanie przed trybunałem arbitrażowym wszczęte na podstawie art. 26 Traktatu Karty Energetycznej w celu rozstrzygnięcia sporu między inwestorem z jednego państwa członkowskiego a innym państwem członkowskim lub Unią Europejską.

ARTYKUŁ 2

Wspólne rozumienie wykładni

i nieustannego niestosowania art. 26

Traktatu Karty Energetycznej oraz braku podstawy prawnej

dla wewnątrzunijnych postępowań arbitrażowych

1. Strony potwierdzają niniejszym, dla większej pewności, że podzielają wspólne rozumienie wykładni i stosowania Traktatu Karty Energetycznej, zgodnie z którym to rozumieniem art. 26 tego Traktatu nie może i nigdy nie mógł stanowić podstawy prawnej dla wewnątrzunijnych postępowań arbitrażowych.

Wspólne rozumienie wyrażone w akapicie pierwszym opiera się na następujących elementach prawa Unii Europejskiej:

- a) wykładni art. 26 Traktatu Karty Energetycznej dokonanej przez TSUE, zgodnie z którą postanowienia tego nie stosuje się i nigdy nie powinno być stosowane jako podstawa dla wewnątrzunijnych postępowań arbitrażowych; oraz
- b) nadrzędności prawa Unii, przypomnianej w deklaracji nr 17 załączonej do Aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, jako zasadzie prawa międzynarodowego regulującej kolizję norm w ich wzajemnych stosunkach, skutkującej tym, że w każdym przypadku art. 26 Traktatu Karty Energetycznej nie ma i nie mógł być stosowany jako podstawa dla wewnątrzunijnych postępowań arbitrażowych.

2. Strony potwierdzają, dla większej pewności, że dzielają wspólne rozumienie co do tego, że ze względu na fakt, że art. 26 Traktatu Karty Energetycznej nie stanowi podstawy prawnej dla wewnątrzunijnego postępowania arbitrażowego, art. 47 ust. 3 Traktatu Karty Energetycznej nie obejmuje i nigdy nie mógł obejmować takich postępowań. W związku z tym art. 47 ust. 3 Traktatu Karty Energetycznej nie mógł wywołać skutków prawnych w stosunkach wewnątrzunijnych, jeżeli państwo członkowskie wystąpiło z Traktatu Karty Energetycznej przed zawarciem niniejszego Porozumienia, ani też nie wywoła żadnych skutków prawnych w stosunkach wewnątrzunijnych, jeżeli Strona wystąpi z Traktatu Karty Energetycznej w późniejszym terminie.

3. Strony zgadzają się, dla większej pewności, że zgodnie ze wspólnym rozumieniem wyrażonym w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, i bez uszczerbku dla tego rozumienia, art. 26 Traktatu Karty Energetycznej nie stosuje się jako podstawy dla wewnątrzunijnych postępowań arbitrażowych oraz art. 47 ust. 3 Traktatu Karty Energetycznej nie wywołuje skutków prawnych w stosunkach wewnątrzunijnych.

4. Ust. 1–3 pozostają bez uszczerbku dla wykładni i stosowania innych postanowień Traktatu Karty Energetycznej w zakresie, w jakim dotyczą one stosunków wewnątrzunijnych.

SEKCJA 2
PRZEPISY KOŃCOWE

ARTYKUŁ 3

Depozytariusz

1. Depozytariuszem niniejszego Porozumienia (zwanym dalej „depozytariuszem”) jest Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej.
2. Depozytariusz powiadamia Strony o:
 - a) złożeniu dokumentu ratyfikacji, zatwierdzenia lub przyjęcia zgodnie z art. 5;
 - b) dniu wejścia w życie niniejszego Porozumienia zgodnie z art. 6 ust. 1;
 - c) dniu wejścia w życie niniejszego Porozumienia dla każdej ze Stron zgodnie z art. 6 ust. 2.
3. Depozytariusz publikuje niniejsze Porozumienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i powiadamia depozytariusza Traktatu Karty Energetycznej oraz Sekretariat Karty Energetycznej o przyjęciu i wejściu w życie niniejszego Porozumienia.
4. Depozytariusz zwraca się do depozytariusza Traktatu Karty Energetycznej o dokonanie notyfikacji niniejszego Porozumienia pozostałym Umawiającym się Stronom Traktatu Karty Energetycznej.

5. Niniejsze Porozumienie, po jego wejściu w życie, zostaje zarejestrowane przez depozytariusza w Sekretariacie Organizacji Narodów Zjednoczonych zgodnie z art. 102 Karty Narodów Zjednoczonych.

ARTYKUŁ 4

Zastrzeżenia

Nie jest dopuszczalne składanie zastrzeżeń do niniejszego Porozumienia.

ARTYKUŁ 5

Ratyfikacja, zatwierdzenie lub przyjęcie

Niniejsze Porozumienie podlega ratyfikacji, zatwierdzeniu lub przyjęciu.

Strony składają depozytariuszowi swoje dokumenty ratyfikacji, zatwierdzenia lub przyjęcia.

ARTYKUŁ 6

Wejście w życie

1. Niniejsze Porozumienie wchodzi w życie po 30 dniach kalendarzowych od dnia, w którym depozytariusz otrzymał drugi dokument ratyfikacyjny, zatwierdzenia lub przyjęcia.

2. W stosunku do Strony, która ratyfikuje, zatwierdza lub przyjmuje niniejsze Porozumienie po jego wejściu w życie zgodnie z ust. 1, niniejsze Porozumienie wchodzi w życie po 30 dniach kalendarzowych od dnia złożenia przez taką Stronę jej dokumentu ratyfikacji, zatwierdzenia lub przyjęcia.

ARTYKUŁ 7

Teksty autentyczne

Niniejsze Porozumienie, sporządzone w jednym egzemplarzu w językach angielskim, bułgarskim, chorwackim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim, przy czym każdy tekst jest na równi autentyczny, składa się w archiwach depozytariusza.

NA DOWÓD CZEGO niżej podpisani pełnomocnicy, należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejsze Porozumienie.

Sporządzono w ...

W imieniu Królestwa Belgii,

W imieniu Republiki Bułgarii,

W imieniu Republiki Czeskiej,

W imieniu Królestwa Danii,

W imieniu Republiki Federalnej Niemiec,

W imieniu Republiki Estońskiej,

W imieniu Irlandii,

W imieniu Republiki Greckiej,

W imieniu Królestwa Hiszpanii,

W imieniu Republiki Francuskiej,

W imieniu Republiki Chorwacji,

W imieniu Republiki Włoskiej,

W imieniu Republiki Cypryjskiej,
W imieniu Republiki Łotewskiej,
W imieniu Republiki Litewskiej,
W imieniu Wielkiego Księstwa Luksemburga,
W imieniu Republiki Malty,
W imieniu Królestwa Niderlandów,
W imieniu Republiki Austrii,
W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej,
W imieniu Republiki Portugalskiej,
W imieniu Rumunii,
W imieniu Republiki Słowenii,
W imieniu Republiki Słowackiej,
W imieniu Republiki Finlandii,
W imieniu Królestwa Szwecji oraz
W imieniu Unii Europejskiej